

Korte geschiedenis van het ras

Oorspronkelijk kwam de hond met de nomaden mee die zich vestigden in de omgeving van het Tatra gebergte waar de berghellingen en dalen (Podhale) gebruikt werden om hun grote kudden te laten grazen. Deze grote witte honden waren de voorvaders van onze Tatra. De honden waren met name, en zijn nog steeds, in de gebieden waar wolven, bruine beren en lynxen woonden grote helpers van de herder en een voorwaarde voor iedere vorm van veehouderij in dit gebied. Honden hebben niet alleen een onvoorstelbaar beter reuk vermogen als de mens, ze hebben ook een ontzettend goed gehoor en kunnen daardoor ook in het donker nog waarnemen. Op deze honden die sterk, wendbaar en intelligent genoeg waren om een bruine beer op de vlucht te jagen en een troep wolven de buit af te nemen waren de herders van de Tatra zeer trots.

De Tatra is wel een oeroud regionaal ras, maar zijn carrière als rashond is tamelijk nieuw. De herders namen het met het uiterlijk niet zo nauw: hun honden, die huis, hof en kudde beschermen moest, een betrouwbare waker zijn, oppasser en helper, zelfstandig zijn arbeid kunnen uitvoeren, en afstandelijk tegenover vreemden zijn. Zij moesten kracht hebben, maar ook wendbaar en intelligent genoeg, om het tegen wolven en beren te kunnen opnemen. En vanwege de schapen zoveel mogelijk wit zijn.

Pas na de eerste wereldoorlog ontstond er een splitsing tussen de witte herdershonden en werden het verschillende rassen. Ook het Poolse leger zocht parate weerbestendige honden in het land, en zodoende werden velen "schapenhulpjes" uit de Podhale legeronderdaan. Ze werkten als meldingshond, verkennershond, munitiedrager, sledehond, diensthond, reddingshond en blindenhond. In 1937 werd er een diensthonden tentoonstelling gehouden van deze alles kunner. Er werden plannen gemaakt om een zelfstandige club op te richten er moest een standaard opgesteld worden. Helaas kwam hier door de tweede wereldoorlog abrupt een einde. De Tatra gold als soldaat en of ze nu in het leger waren of niet, de hond moest daar bitter voor bloeden. Het einde van de oorlog schijnt ook het einde van dit oeroude ras te zijn. Maar de Tatra had over duizend jaren het overleven geleerd.

Pas in 1956 waren er weer honden op de tentoonstelling in Zakopane 110 in getal en wederom begon men weer met de opbouw van het ras. Er werd een rasvereniging opgericht, een standaard opgemaakt en men begon fokmateriaal te selecteren. In 1967 wordt de standaard door de Federation Cynologique International (FCI) geaccepteerd, sindsdien heten ze officieel Polski Owczarek Podhalanski.

